

РЕШЕНИЕ

№ 1613

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-20 СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Ботева

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Албена Ботева Гражданско дело № 20211100106267 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба с вх. № 1315/17.05.2021 г., предявена от **В. ЦВ. ХР.**, с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. ****, против **ЗД „Б.И.“ АД**, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „****.

Ищецът твърди, че на 26.12.2020 г., около 12.00 ч., в гр. София, на бул. „Захари Стоянов“, в района на спирка на СМГТ № 1716 - „Община Люлин“, П. Г. Т., при управление лек автомобил „Алфа Ромео 156“, с рег. № ****, нарушил правилата за движение по пътищата, в резултат на което реализирал пътнo-транспортно произшествие (ПТП) с пешеходеца В. ЦВ. ХР..

По случая бил съставен Констативен протокол за ПТП е пострадали лица № К-625/26.12.2020 г.

Ищецът твърди, че в резултат на описаното ПТП, е получил следните увреждания:

- счупване на костите на носа,
- открита рана на носа,
- открита рана на главата,
- охлузване на лявото коляно;

След ПТП, ищецът бил приет за лечение в УМБАЛСМ „Пирогов“ в тежко състояние, с рани по главата и носа, с болки и затруднено дишане.

Ищецът твърди, че в резултат на получените при ПТП увреждания, е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания. Към предявяване на исковата молба, ищецът продължавал да има болки и затруднения при дишане, подобрение все още не било настъпило, ищецът не бил излекуван и лечението му продължавало.

Ищецът твърди, че към датата на ПТП, ответникът е застраховал гражданската отговорност на лицата, управляващи правомерно лек автомобил „Алфа Ромео 156” с рег. № ****, включително и на водача П. Г. Т..

Предвид изложеното, ищецът моли да бъде постановено решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати: сумата от **26 000 лева**, представляващи обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 26.12.2020 г. до окончателното им изплащане. Ищецът претендира и направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът ЗД „Б.И.“ АД, е депозирал отговор на исковата молба. Ответникът не оспорва, че към датата на процесното ПТП, по силата на договор за застраховка „Гражданска отговорност“, е застраховал гражданска отговорност на водача на лек автомобил „Алфа Ромео 156”, с рег. № ****, както и че на 27.01.2021 г., ищецът го е поканил да му заплати обезщетение за неимуществените вреди, претърпени в резултат на процесното ПТП.

Ответникът оспорва иска с възражението, че е неоснователен. Оспорва твърденията на ищеца, че процесното ПТП е настъпило в резултат на виновното и противоправно поведение на водача на лек автомобил „Алфа Ромео 156” с рег. № ****. Твърди, че не е налице деликт, а се касае за случайно деяние от страна на водача П. Г. Т., който нито е действал противоправно, нито ПТП се е дължало на негово виновно поведение. Ответникът оспорва механизма на ПТП, като счита, че представените по делото доказателства нямат установителен характер относно начина на настъпване на ПТП. Представеният Констативен протокол за ПТП не се ползвал с материална доказателствена сила, а влязла в сила присъда не била представена.

Оспорва претенцията на иска за обезщетение за неимуществени вреди и по размер. Излага съображения, че представените медицински документи удостоверявали, че на 26.12.2020 г., ищецът е бил прегледан в болничното заведение, консултиран от лицево-челюстен хирург и след провеждане на образна диагностика е установено наличие на счупване на носните кости, без разместване. Наличната рана на носа е била обработена и е бил освободен. По повод на травма в областта на лявото коляно е бил консултиран от ортопед-травматолог - записано е наличие на охлузване, което е било обработено и освободен. Според документацията консултациите са били завършени в 13.46 ч., при постъпване 13.35 ч.

Евентуално, ответникът релевира възражение за съпричиняване от страна на

ищеца, тъй като последният е престоявал на място предназначено за движение на автомобил в непосредствена близост до потеглящо МПС. Ответникът твърди, че ищецът не се е съобразил с наличието на МПС, което е опасност, като се е поставил в риск с безучастното си поведение. Ищецът не е изпълнил задълженията си по чл. 113 ЗДП, като се е поставил в превишен риск спрямо нормалния. Ответникът сочи, че пострадалият е нарушил и конкретни правила за движение по пътищата, визирани в разпоредбите на чл. 32 ЗДП, чл. 113 ал. 1 т. 1 ЗДП и чл. 114 т. 1 ЗДП, с което се поставя в превишен риск и съпричинява настъпилото ПТП в значителна степен.

Оспорва и претенцията за лихва. Претендира разноски.

Съдът приема от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правна квалификация **чл. 493, ал. 1 КЗ, вр. чл. 432, ал. 1 КЗ**. Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ, увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, който, съгласно ал. 2 на чл. 432 КЗ, може да прави възраженията, които произтичат от договора и от гражданската отговорност на застрахования. Видно от законовата разпоредба, за да бъде уважен иска, следва да бъде установено наличието на валидно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника - застраховател и делинквента относно управлението на последния автомобил. Наред с това, за да се ангажира отговорността на застрахователя, следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД /деяние, вреди, противоправност, причинна връзка и вина/, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован за обезщетяване на причинените вреди, тъй като отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на застрахования делинквент и има вторичен характер – застрахователят дължи обезщетение за вредите, доколкото застрахованият е отговорен спрямо увреденото лице за репатрирането им. Вината се предполага – чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, като опровергаването на тази презумпция е в тежест на ответника при условията на обратно пълно доказване.

В настоящия случай не се спори по делото, че към 26.12.2020 г. (датата на процесното ПТП), по силата на Договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключен във формата на застрахователна полица № BG/02/120003111880, валидна до 08.11.2020 г. до 07.11.2021, ЗД „Б.И.“ АД е застраховало гражданската отговорност на лицата, правомерно управляващи лек автомобил „Алфа Ромео 156“, с рег. № ****, включително и на водача П. Г. Т.. Този факт е отделен като безспорен и ненуждаещ се в отношенията между страните по делото (с определения от 20.12.2021 г., л. 24).

Установяват се и останалите правопораждащи правото на ищеца юридически факти, представляващи елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД:

Съдът приема за установено по делото, че на 26.12.2020 г., около 12.00 ч., в гр. София, на бул. „Захари Стоянов“, в района на спирка на СМГТ № 1716 - „Община Люлин“, е реализирано пътнотранспортно произшествие между лек автомобил „Алфа Ромео 156“, с рег. № ****, управляван от П. Г. Т., и ищеца В. ЦВ. ХР., който бил пешеходец, в резултат на което ищецът е пострадал.

Настъпването на процесното ПТП и участието на лицето, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника се установява от приетия по делото Констативен протокол за ПТП № К-625, съставен на 26.12.2020 г. от мл. инспектор – дежурен ТПТП - Отдел „Пътна полиция“ – СДВР (л. 4 от делото). В Констативния протокол е посочено, че на 26.12.2020 г., около 12.00 ч., в гр. София, лек автомобил „Алфа Ромео 156“, с рег. № ****, управляван от П. Г. Т., се е движил по бул. „Захари Стоянов“, с посока на движение от бул. „Панчо Владигеров“ към ул. „Георги Дражев“ и в района на спирка на СМГТ № 1716 – „Община Люлин“, с поведението си като участник в движението, при потегляне, става причина за ПТП с намиращия се от дясната му страна на платното за движение пешеходец В. ЦВ. ХР., с ЕГН: *****.

На 26.12.2020 г., на П. Г. Т. е бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 415123 /26.12.2020 г. (л. 37) за деянието, описано в Констативния протокол и съставляващо нарушение на чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата. АУАН е връчен и на нарушителя П. Г. Т. и същият го е подписал, като изрично е посочил, че няма възражения.

Въз основа на АУАН № 415123 /26.12.2020 г. е било издадено Наказателно постановление № 20-4332-024734/21.01.2021 г. на началник сектор към СДВР (л. 36), за това, че на 26.12.2020 г., около 12.00 часа, в гр. София, на бул. „Захари Стоянов“, с посока на движение от бул. „Панчо Владигеров“ към ул. „Георги Дражев“, управлява лек автомобил „Алфа Ромео 156“, с рег. № ****, и в района на спирка на СМГТ № 1716 – „Община Люлин“, с поведението си, като участник в движението, при потегляне, реализира ПТП с намиращия от дясната му страна на платното за движение пешеходец - В. ЦВ. ХР., с ЕГН: *****, който е прегледан и освободен от УМБАЛСМ „Пирогов“ с работна диагноза: фрактура на носа, рана на носа и дясна вежда, с което виновно е нарушил чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Видно от извършеното отбелязване, наказателното постановление е било връчено П. Г. Т., и е влязло в сила на 02.02.2021 г.

Относно настъпването на процесното ПТП, по делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите П. Г. Т. и К.М. а.

При настъпване на процесното ПТП, свидетелят П. Г. Т. е управлявал лек автомобил „Алфа Ромео 156“, с рег. № ****. Той сочи, че времето било ясно, не е валило. Свидателят спрял на спирката на Градския транспорт в гр. София, ж.к. „Люлин“, на Кооперативния пазар и чакал да се освободи място за паркиране на

отсрещната страна. Срещу него вървял възрастен човек, който пресичал булеварда по диагонал и се движел към свидетеля. Пешеходната пътека била на 50 метра. Според свидетеля, пешеходецът бил „нещо като пиян“, вървял „неадекватно“, ходел бавно и залитал. Пешеходецът мина покрай колата, свидетелят потеглил „за отсреща“ (направил обратен завой) и човекът бил вече паднал. Според Т., пешеходецът казал на полицаите, че е паднал сам.

Свидетелят К.М. а. е очевидец на процесното ПТП. Свидетелят сочи, че на бул. „Захари Стоянов“, на спирка на автобус в ж.к. „Люлин“, на Кооперативния пазар, лек автомобил „Алфа Ромео“, с „пернишка регистрация“, спрял на спирката. Дошъл автобуса, един човек тръгнал към автобуса, лекият автомобил тръгнал и ударил човека, който паднал. Свидетелят заявява, че е видял, че автомобилът е ударил човека - леко го закачил, с дясната си част. Ударът станал при самото потегляне на автомобила, който тръгнал да прави обратен завой на спирката. Св. а. заявява също, че не му е направило впечатление, пешеходецът да е залитал, нито да е бягал, или да се е движел с бърз ход - човекът бил възрастен.

Относно претърпените от ищеца неимуществени вреди, по делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелката П.М.А., чиято сестра е омъжена за ищеца. Свидетелката сочи, че през 2020 г., малко след Коледа, зет ѝ е пострадал в ПТП. Сестрата на А. ѝ се е обадила и свидетелката веднага отишла. Ищецът лежал в леглото, цялото му лице било подпухнало, носът му бил „троен, синьо-зелен“, не можел да диша, почти не се хранел, казал, че непрекъснато има главоболие. Сестрата на свидетелката се грижела за ищеца, А. ходела често и помагала с каквото може. Близо два месеца, ищецът останал на легло и казал, че всичко го боли. Единият му крак бил подут, не можел да става. Ползвал уринатор. На една от веждите имал рана, видимо дълбока. Пиел вода със сламка. Сестрата на свидетелката ѝ казала, че ищецът се буди, започва да крещи и да плаче. Преди това не правил така. Към датата на разпита (28.02.2022 г.), ищецът се оплаквал „от време на време“ от главоболие, бил стресиран, понякога се будел през нощта.

По делото е прието заключението по извършената автотехническа експертиза. Вещото лице, след като се е запознало с приетите по делото доказателство е приело следното:

Процесното произшествие е настъпило на бул. „Захари Стоянов“, в зоната на спирката на масовия градски транспорт, намираща се до Кооперативен пазар – „Люлин“. Лек автомобил „Алфа Ромео“ е бил спрял в уширението на спирката, зад спрял на спирката автобус, с предна част по посока на движението си към бул. „Добринова скала“. Водачът му е видял, че на отсрещната страна на булевард „Захари Стоянов“ има свободно място за паркиране и е потеглел със завой наляво да извърши обратен завой, при което е настъпил вероятно лек плъзгащ удар, от който пешеходецът

е паднал с лице към асфалтовата настилка. Пострадалият пешеходец, според водача на автомобила, се е движил по платното за движение от дясно на ляво, косо насрещно на движението на автомобила.

Вещото лице по АТЕ е констатирало противоречието в показанията на разпитаните по делото свидетели относно хода на ищеца преди настъпване на процесното ПТП – водача на л.а. „Алфа Ромео“, ищецът се е движил с походка на „пиян“, а според свидетеля Камен а. - с нормален ход на възрастен човек. Вещото лице е посочило, че ищецът е на 74 години и че скоростта на пешеходци на тази възраст, при нормален спокоен ход, е 3,2 км./ч.

Водачът е имал възможност да вижда пешеходеца да се движи от дясно на ляво, диагонална срещу автомобила и е могъл да го изчака да се размине с автомобила и тогава да потегли за обрания завой. Особено, ако го е възприел като повлиян от алкохол. Поради липса на конкретни обективни данни не е възможно да се извърши изчислителен анализ за изследване възможността на водач на автомобила да предотврати удара.

В открито съдебно заседание на 11.04.2022 г., ВЛ по АТЕ обяснява, че водачът първо е видял пешеходецът да се движи косо насрещно срещу него. Това означава, че след като го е видял и е бил в неподвижно състояние, той не е трябвало даже да потегля.

По делото е прието заключението по извършената съдебно – медицинска експертиза (СМЕ). Вещото лице по СМЕ, след като се е запознало с представената по делото медицинска документация, е приело, че вследствие на ПТП от 26.12.2020 г., В. ЦВ. ХР. е получил следните увреждания:

- счупване на костите на носа,
- открита рана на носа,
- открита рана на главата,
- охлузване на лявото коляно.

Относно проведеното лечение, вещото лице е отговорило, че раната в областта на носа е била обработена хирургично и зашита, раната в областта на дясната вежда и охлузването на лявото коляно са почистени.

ВЛ по СМЕ констатирало, че в приложените документи по делото, не е отбелязано разместване на счупените кости на носа, налагащи оперативна интервенция. ВЛ е обяснило, че „сутура“ в буквален превод означава шев (в смисъл зашиване). Раната, на която ще се прави сутура (ще се зашива) се обработва хирургично с антисептични разтвори, прави се или не местна упойка и се зашива раната.

През периода на лечение, ищецът е търпял болки и страдания, като **първите 7 дни**, болките са били с по-голям интензитет.

При нормално протичане на лечебния процес, без усложнения, подобни рани **зарастват за около 12-15 дни**. След зарастването на раните, на мястото на увредите остават раневи белези.

При така установените факти, съдът приема, че се установяват всички елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД, а презумпцията по чл. 45, ал. 2 от ЗЗД не беше опровергана. Водачът П. Г. Т. е действал противоправно, тъй като е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), предвиждаща, че участниците в движението, с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората. Следователно, установяват се предпоставките от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД и на основание чл. 432, ал.1 КЗ, застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ ЗД „Б.И.“ АД дължи да заплати обезщетение за доказаните неимуществени вреди на увреденото, дължи да заплати обезщетение за доказаните неимуществени вреди на увреденото лице, каквото като пострадал се явява ищеца В. ЦВ. ХР. (чл. 478, ал. 2 и ал. 1 КЗ.).

Що се отнася до **размера** на обезщетението за претърпените неимуществени вреди съдът намира следното:

Въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки и страдания и паричната престаия, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение – по силата на чл. 52 ЗЗД, предвиждащ, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Критериите за определяне на този размер са възрастта на пострадалия, видът, обемът и тежестта на причинените неимуществени вреди, интензивността и продължителността на претърпените болки и страдания, продължителността на възстановителния период, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението. Обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи **съвкупно като обезвреда за цялостните последици** за здравето и претърпени от ищеца болки, в каквато насока е константната съдебна практика на всички съдилища в Република България. В тази връзка съдът съобрази указанията, дадени с Постановление № 4/68г. на Пленума на ВС и с Постановление № 17/63г. на Пленума на ВС, съдебната практика по сходни случаи и отчете вида и характера на доказаните по делото увреждания, претърпените болки и страдания, продължителността и интензивността на болките и страданията, както са описани по-горе при установяване на фактическата страна на спора; общата продължителност на лечебния и възстановителен период, прогнозата за възстановяването на ищеца, възрастта на ищеца към датата на ПТП, както и социално-

икономическите условия към момента на настъпване на ПТП и към настоящия момент.

Предвид всички тези обстоятелства по настъпването на вредите, вида и характера на уврежданията, претърпените болки и страдания, степента на увреждане, съдът намира, че справедливото обезщетение за претърпените неимуществени вреди възлиза **общо** на сумата от **8 000 лева**.

При това положение, съдът следва да разгледа евентуалното **възражение на ответника за съпричиняване** на вредоносния резултат от пострадалия ищец.

По обективния характер на съпричиняването е налице задължителна за съдилищата съдебна практика – т.7 от ППВС № 17/1963г. В константната си практика по приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, а и в създадената по реда на чл. 290 ГПК практика (решение № 45/ 15.04.2009г. по т. д. № 525/2008г. на II т. о., решение № 159/24.11.2010г. по т. д. № 1117/2009г. на II т. о., решение № 206 от 12.03.2010г. по т. д. № 35/2009г. на II т. о., решение № 58/29.04.2011г. по т. д. № 623/2011г. на II т. о., решение № 59 от 10.06.2011г. по т. д. № 286/2010г. на I т. о., решение № 153/31.10.2011г. по т. д. № 971/2010г., решение № 169/28.02.2012г. по т. д. № 762/2010г. на II т. о., решение № 54 от 22.05.2012г. по т.д. № 316/2011г., на ВКС, ТК, II ТО и др.), Върховният касационен съд последователно е застъпвал становище, че намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал.2 ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване от пострадалия по смисъла на чл. 51, ал.2 ЗЗД, следва неговото поведение обективно да е в причинна връзка с настъпването на вредите, т.е. пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, като вина на пострадалия в тази насока не се изисква. Или, от съществено значение е конкретното проявление на действието или бездействието на пострадалия, което съставлява пряка и непосредствена причина за причинените вреди. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл.51, ал.2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало (наред с неправомерното поведение на деликвента) до увреждането като неблагоприятен резултат. Правните последици от съпричиняването и значението му за размера на обезщетението, което увреденият има право да получи като паричен еквивалент на произлезлите от деликта вреди, изключват допустимостта съдът да обосновава изводите си за съпричиняване с вероятности или с предположения. Както в т. 7 на ППВС № 17/63 г., така и в постановените по реда на чл. 290 и сл. ГПК решения на ВКС (решение № 154/10.10.2017 г. по т. д. № 2317/2016 г. на ВКС, II ТО, решение № 206/12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г. на ВКС, II ТО, решение № 59/10.06.2011 г. по т. д. № 286/2011 г. на ВКС, I ТО, решение № 98/24.06.2013 г. по т. д. № 596/2012 г., решение № 169 от 28.02.2012 г., по т. д. № 762/2010 г. на ВКС, II ТО и мн. други) е прието, че изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения.

Освен това, според цитираната съдебна практика, дори безспорните нарушения на ЗДвП от страна на пострадалия, имат значение при преценката на приноса му, само ако се намират в причинна връзка и са допринесли за настъпване на вредоносните последици, тъй като вината на увреденото лице не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Т.е. във всички случаи на предявен иск по чл.45 ЗЗД срещу деликвента или по чл.226, ал.1 КЗ (отм.) срещу застрахователя съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл.51, ал.2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице.

В Тълкувателно решение № 88 от 12.09.1962 г., ОСГК на ВС се приема, че за прилагането на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД не е необходимо увреденият да е допринесъл виновно за настъпването на вредите, а е достатъчно наличието на причинна връзка между неговото действие или бездействие и вредоносния резултат. В постановените по реда на чл. 290 и сл. ГПК решение № 165/26.10.2010 г. по т. д. № 93/2010 г. на ВКС, II т. о. и решение № 44/26.03.2013г. по т. д. № 1139/2011 г. на ВКС, II ТО също е прието, че вината на пострадалия не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и с оглед на това способността на увредения да действа разумно и да предвижда евентуалните негативни последици от своите действия и бездействия са правно иррелевантни за института на съпричиняването. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди.

В настоящия случай, ответникът твърди, че В. ЦВ. ХР. има принос за настъпилото ПТП и неблагоприятните последици от него, изразяващ се в това, че като пешеходец е бил по пътното платно, в непосредствена близост до потеглящо МПС, че не се е съобразил с наличието на МПС, като се е поставил в риск с безучастното си поведение. Ответникът твърди, че ищецът не е изпълнил задълженията си по чл. 113 ЗДП, като се е поставил в превишен риск спрямо нормалния, както и че е нарушил чл. 32 ЗДП, чл. 113 ал. 1 т. 1 ЗДП и чл. 114 т. 1 ЗДП.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства и от заключението по АТЕ се установи, че процесното ПТП е настъпило на бул. „Захари Стоянов“, в зоната на спирката на масовия градски транспорт, намираща се до Кооперативен пазар – „Люлин“.

Видно от АТЕ, пешеходецът е пресичал в посока от дясно на ляво, косо срещу движението по булеварда и е имал пряка видимост спрямо автомобила. В.Х. е имал видимост към автомобила преди да слезе от десния тротоар или след като е слязъл от автобуса на платното за движение и е тръгнал назад за да пресече платното за движение зад автобуса. Той е имал възможност да се спре неподвижен в момента, в който автомобила е потеглил със завиване срещу него – т.е. ищецът е могъл да се

съобрази с движението на автомобила, могъл е да се спре и да пропусне автомобила.

При така установените факти, съдът приема, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия пешеходец. В случая, пострадалият не е спазил задълженията, установени в разпоредбите на чл. 113, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗДвП, предвиждащи, че при пресичане на платното за движение пешеходците са длъжни да преминават по пешеходните пътеки, като преди да навлязат на платното за движение, са длъжни да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства и да спазват светлинните сигнали. Ако пострадалият пешеходец беше спазил правилата за движение на пешеходците, вредоносният резултат със сигурност е нямало да настъпи (видно от АТЕ). Въпреки това, независимо от това негово нарушение на правилата за движение по пътищата, ако водачът на застрахования лек автомобил беше изпълнил задълженията си по чл. 5, ал. 1 от ЗДвП, пътнo-транспортното произшествие също е щяло да бъде предотвратено.

Така въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема, че приносът на пострадалият за настъпване на вредоносния резултат следва да бъде определен на 20 %. В тази връзка съдът съобрази и установеното в чл. 116 ЗДвП задължение на водачите на пътни превозни средства, да бъдат внимателни и предпазливи към пешеходците и към престарелите хора. Въпреки това, независимо от нарушенията на правилата за движение по пътищата, допуснати от водача на лекия автомобил, пострадалият пешеходец е имал възможност да избегне ПТП, като съобрази поведението си с пътното превозно средство.

Поради изложеното, определеното по-горе обезщетение следва да се намали с 20 %. Искът е основателен и следва да се уважи за сумата от **6 400 лева** (8 000 лв. – 20%), а за разликата до пълния предявен размер, искът следва да се отхвърли.

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ, отговорността на застрахователя е обусловена от отговорността на прекия причинител на увреждането. При задължение от непозволено увреждане, деликвентът се смята в забава и без покана и дължи **лихва** от деня на увреждането (чл. 84, ал. 3 ЗЗД). Разпоредбите на новия КЗ (в сила от 01.01.2016г.), обаче, предвиждат, че застрахователят дължи лихва за забава от един по-късен момент. Съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 КЗ, застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по [чл. 106, ал. 3](#); 2. изтичането на срока по [чл. 496, ал. 1](#) освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на [чл. 106, ал. 3](#). Съгласно чл. 106, ал. 3 КЗ, когато ползвателят на застрахователната услуга е увредено лице по застраховки „Гражданска отговорност“ или трето ползващо се лице по други застраховки, застрахователят го уведомява за доказателствата, които той трябва да

представи за установяване на основанието и размера на претенцията му. Допълнителни доказателства може да се изискват само в случай че необходимостта от тях не е можела да се предвиди към датата на завеждане на претенцията и най-късно в срок 45 дни от датата на представяне на доказателствата, изискани при завеждането по изречение първо. Чл. 496, ал. 1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на [чл. 380](#) пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции.

В случая, не се спори по делото, че претенцията на ищеца е била заведена при ответника на 27.01.2021 г. (л. 8). С оглед на така установените факти и цитирани разпоредби, обезщетението за неимуществени вреди е дължимо от **28.04.2021 г.** и следва да се отхвърли за периода от 26.12.2020 г. до 27.04.2021 г.

Относно разноските: На основание чл. 78, ал.1 от ГПК вр. чл. 38, ал.1, т.2 от ЗА, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 за минималният размер на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца – адв. С. К. Н., сумата от **327.50 лева**, съразмерно на уважената част от иска (1310 лв. x 0.25)

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на ответника следва да се присъди сумата от **1642.50 лв.** от общо направените и претендирани разноски в размер на 2190 лв. (2190 лв. x 0.75), вкл. платено адвокатско възнаграждение (2000 лв., с вкл. ДДС, л. 22), депозит за АТЕ и свидетел (190 лв.).

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК и съобразно уважената част от иска, ответникът по първоначалния иск следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски градски съд, сумата от **431 лева**, в т.ч.: 256 лв. - държавна такса и 175 лева – депозит за експертизи (700 лв. x 0.25), от внасянето на които, ищецът е бил освободен.

Така мотивиран, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, 20 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „****, да заплати на **В. ЦВ. ХР.**, с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. ****, на основание чл. 493, ал. 1 КЗ, вр. чл. 432, ал.1 КЗ, сумата от **6 400 лева** – главница, представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от В. ЦВ. ХР. неимуществени вреди от ПТП, реализирано на 26.12.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 28.04.2021 г. до окончателното плащане, като

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 493, ал. 1 КЗ, вр. чл. 432, ал.1 КЗ, за разликата над 6 400 лева до пълния предявен размер от 26 000 лева, и претенция за лихва, за периода от 26.12.2020 г. до 27.04.2021 г., като неоснователни.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „****“, **да заплати на адвокат С. К. Н.-К.**, с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, бул. „****“, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, сумата от **327.50 лева** – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА В. ЦВ. ХР., с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. ****, **да заплати на ЗД „Б.И.“ АД**, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „****“, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **1642.50 лв.** – разноски по делото.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „****“, **да заплати на СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**, на основание чл.78, ал. 6 ГПК, сумата от **431 лева** – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____